

SNILLEBLIXTEN

KARIS - BILLNÄS
GYMNASIUM

Nr 2 våren 2005 Pris 1 €

Många skolår av toner

Förra sommaren hände någonting alldeles speciellt i KBG då skolans kör spelade in en skiva och att en skola har en egen cd är då verkligen

inte dåligt. Cd:n heter "Ett skolår av toner" och har ett mycket varierande innehåll, både om man pratar om musikstilar och de språk som

kören sjunger på.

Allting har en början, även historien hur skivan kom till.

Forts. på sidan 3

Innehåll:

- Våren är här! s. 2
 Många skolår av toner s. 3
 Harens år s. 3
 Ett skolår i USA s. 4
 Det är nu vi lever s. 5
 Slalom i Lappland och i Alperna s. 6-7
 Bakom stängda dörrar s. 7
 Lycka och sömn s. 8-9
 Snilleblixten i Norge s. 10-13
 Segelbåtar och hästar s. 14– 17
 Inför Stafettkarnevalen s. 18
 Staffan Bruun s. 19

Redaktionen

Redaktionen våren 2005 från vänster: Malin Nyman, Karin Eliasson, Emma Siro, Sara Sandholm, Eva Fyrqvist, Katja Lahtinen, Sandra Lönnberg, Dennis Gammals, Andreas Lahtivuori (layout)

Våren är här!

Det är knappt så man tror att det är sant, men slutet på den långa, mörka och till en början högst snöfattiga vintern är kommet. Det går inte längre att blunda för bevisen. Kvicksilvret rör sig fortfarande relativt lågt emellanåt, men vem kan längre hålla vårkänslorna i styr då aprilsolens värmande strålar slår emot en så fort man kliver utanför dörren. Krokusar, nässeljärilar och påskhäxor har redan skvallrat om den annalkande våren, men de riktiga vårtecknen har börjat framträda tydligt först alldeles nyligen. När jag i en av vårföret nersmutsade bil lämnade skolan denna eftermiddag möttes jag av en syn mer färgsprakande än det grannaste påskris. Hela halva högstadiet verkade ha vågat sig ut på skolgården iklädda små toppar i regnbågens alla färger och blottade där sina vita armar för vårsolen. Här hemma klagar pappa över vårtrötthet medan hunden ligger ute på gården och njuter av värmen. Studentskrivningarna är över, grannen har redan bytt ut nabbdäcken mot sommarringar och allergikerna börjar småningom gå omkring snaviga. Båtentusiasterna börjar göra sig redo för sjösättning och vårens rengöringen av gatorna är i full gång. Bara se dig omkring och du kommer att upptäcka många fler vårtecken än så här. Det är bara att inse fakta och gömma undan pulkorna och yllekalsongerna för den här gången. Våren har kommit!

Sara

Många skolår av toner

Men hur började hela historien egentligen? Det är inte bara en person som ligger bakom det hela. Om man vill åstadkomma någonting som detta så krävs det nog tonvis med samarbete.

Alla, eller i alla fall de flesta i KBG, har hört vår skolkör sjunga vid olika tillfällen. Det var hösten 2001 som kören startade i samarbete med Lärkkulla. Då sjöng sjutton flickor en timme varje fredag med Sanna Lindholm som körledare, alltså samma tid och samma körledare som idag. Kören sjöng, och sjunger, allt från gammaldags visor till nutida poplåtar. Så småningom, efter många kanonsånger och övningar började kören också uppträda på julfester och liknande i skolan. Bandet kom till samma höst under ledning av Teddy Granroth. Det började med många instrument-spelande personer men intresserar numera mest sångare. Sanna poängterar att detta läsår är lite speciellt eftersom även en person av det manliga könet sjunger, och verkligen inte dåligt.

En del av kördeltagarna från 2001 ville fortsätta sjunga tillsammans fastän de slutade gymnasiet.

Därför bildade de Karactas, där Sanna också verkar som dirigent. De har fortfarande övningar och uppträder då och då. De var också med och spelade in "Ett skolår av toner" eftersom projektet med en cd inleddes under deras år i KBG.

Inspelningen av en cd har gjort vår skola något speciell. Nästan hela sommaren 2004 träffades Karactas, dåvarande kören och Sanna för att öva och banda in sånger. Sångerna på cd:n är sådana som kören sjungit förut och kunde ganska bra från början med vissa undantag. Vissa sånger hade bara Karactas sjungit förut men det krävdes bara lite extra övning så att resten av gänget också lärde sig sina stämmor. Antalet sånger ändrades flera gånger innan inspelningarna började, men till slut blev det tolv låtar varav en slopades senare pga. att kören inte hann öva tillräckligt på den.

Inbandningen var inte alltid en dans på rosor. Sanna fick kämpa för att få alla samlade när det var övning. Med sjutton yra flickor som hade sommarjobb och många andra intressen var det inte så lätt. Men om man lyssnar på skivan märker

man på resultatet att hon lyckades riktigt bra.

Den 13:e november 2004 släpptes cd:n äntligen ut, till Sannas och alla körmedlemmars stora lättnad. Cd-releasen gick finemang och var en bra avslutning på det hela. Om det blir pengar över används dessa naturligtvis till förmån för musiken i skolan, men största delen av pengarna går nog till kostnaderna för inbandningen av skivan.

Sanna säger att hon inte kommer att vara med om en till cd-release på en lång tid men är öppen för nya roliga projekt i skolan. Hon leder ännu den nuvarande kören i vår skola där många nya studerande visat sitt intresse. Hon tror och hoppas på att kören och bandet inte kommer att försvinna inom en snar framtid utan har mycket att se fram emot.

Ni som ännu inte har köpt skivan borde genast göra det. Eller så kan ni alltid paketera in en skiva snyggt och prydligt och ge den som gåva till mormor, eller någon annan trevlig person.

Karin

Harens år

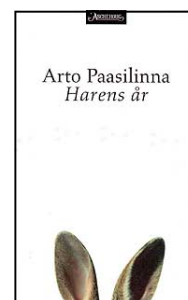
Paasilinnas succéroman Harens år är en fascinerande och fartfylld skildring som handlar om journalisten Vatanen, som lever i ett vakuum av tristess och utbrändhet, och som av en händelse råkar köra på en liten harunge. Efter att ha räddat livet på denna varelse upplever han en mängd starka känslor och anser därtill att livet får en ny mening. Han flyr från den trista vardagen och sitt olyckliga äktenskap och

beger sig med haren i bagaget ut i Finlands mörka skogar och ödemarker, där de tillsammans upplever en mängd intressanta episoder. Till dem hör bl.a. skogsbränder, livsfarliga militärmanövrar och en förödande ofrivillig tur till andra sidan ryska gränsen...

Harens år har även filmatiserats, och gjort succé inte bara i Finland, utan även i Frankrike, Italien och Ungern. Alla Paasilinnas kännetecken finns där; humor till bristningsgränsen även om undertonen är allvarlig, samt de typiska dragen

i den finländska naturen och finländarnas mentalitet. Jag rekommenderar även varmt Kollektivt självmord och Den ljuva giftkokerskan, också de Paasilinnas verk. Om inte annat får man sig i alla fall en oförglömlig läsupplevelse och ett gott skratt.

Rebecca

Ett år i USA

Fanny Tabermann, 17 år, som går i Brändö gymnasium i Helsingfors, berättar om hur det är att vara utbyteselev.

Sitt första år i gymnasiet gick hon som vanligt, men började då planera att det andra året åka som utbyteselev eftersom det alltid hade varit en dröm för henne. Hon funderade först på att åka till Australien, men bestämde sig sedan för USA.

Efter att hon fyllt i sin ansökningsblankett, varit på intervju och blivit accepterad, skötte bolaget EF som hon åkte med resten. Hon hade i sin ansökan fyllt i att hennes största intresse var hästar, och därför placerades hon hos en familj på en farm, i North Dakota.

När hon först åkte iväg, flög hon till Vermont. Där tillbringade hon de följande två veckorna, tillsammans med 500 andra utbyteselever från olika platser i världen. De åkte dit för att vänja sig vid hur livet under det kommande året skulle se ut. Under dagarna hölls lektioner, och efter det hade de tid att sporta, umgås och lära känna varandra bättre.

Efter de två veckorna i Vermont flög Fanny vidare till North Dakota, där hon skulle tillbringa resten av året. Familjen hon nu bor hos, möt-

te henne på flygplatsen. Hon tyckte genast att familjen var trevlig, och kände på sig att hon kommer att trivas. Byn hon bor i heter Almont, är väldigt liten med endast ett fåtal invånare och ligger ute på prärien.

De första tre veckorna efter att hon kommit dit tyckte hon att kändes långa, eftersom byn är så liten, och skolan inte hade börjat. Men då skolan började, kände hon genast att hon trivdes bättre. Hon fick genast många nya vänner, och hon tyckte att alla människor hon lärde känna var väldigt trevliga och vänliga mot henne. Skolan heter New Salem High School, och även den är rätt så liten. Det finns cirka 30-40 elever per årskurs.

Läsordningen är likadan varje dag, och alla skoldagar är sju timmar långa. En del lektioner sker dock inte riktigt som vanligt, efter-

som läraren ibland finns i en annan skola. Då sker lektionerna via tv med mikrofon, och elever från flera olika skolor deltar i undervisningen. Skolmaten består oftast av hamburgare, pizza och hotdogs.

Fanny berättar att lärarna i skolan är stränga, har förhör och inlämningsuppgifter varje dag, men även att skola där, är mycket mera än bara skola. En av de gångna veckorna var "Home Coming Week", och varje dag hade sitt eget tema. På måndagen inleddes veckan med Labor Day, då alla var lediga. Tisdagen var Class Color Day, vilket innebar att eleverna i alla klasser klädde sig i sin klassfärgs kläder, och för Fannys klass var det färgen orange som gällde. På onsdagen skulle alla elever bära gamla kläder, på torsdagen finkläder, och på fredagen svartvitt och hatt. På fredagen spelades Home Coming Football Game, och det ordnades olika lekar mellan klasserna. Home Coming Week avslutades på fredag kväll med Home Coming Dance, där det även valdes "king and queen".

Alla Fannys jämgamla vänner i skolan har redan haft körkort flera i år, eftersom man får börja köra där redan då man är 14, och nu har även hon börjat övningsköra.

Hon berättar att allting är ungefär som hon tänkt sig där, förutom en aning strängare än hon hade förväntat sig. Det är inte bara att gå till en kompis när man vill, utan man måste fråga familjen någon dag i förväg och låta "föräldrarna" fundera på saken först.

Hon överraskades även av att alla människor där är så religiösa. Hon har aldrig levt på det sättet, men har nu fått vänja sig vid att

Fanny (till vänster) och två amerikanskor till höger på häst någonstans i North Dakota

varje söndag gå till kyrkan, och be bordsbön innan hon äter. Det var sådant hon funderade mycket över i början, men hon säger att hon nu har vant sig vid det och att det inte alls känns konstigt mera.

Fanny förvånades även av alla olika sorters vilda djur, och över att det blåser så mycket då det finns så få träd på prärien. Hon tycker det

känns annorlunda men intressant.

Hon tycker att alla människor är väldigt trevliga, sociala och vänliga. Eftersom byn hon bor i inte har flera än 90 invånare, känner alla varandra, och hon känner sig som hemma där.

Fanny bestämde sig för att åka som utbyteselev dels för att lära sig engelska bättre, dels för att bekanta

sig med en ny kultur, och komma⁵ bort från Finland för en tid. Hon berättar att hon trivs väldigt bra med allting där nu, och att hon är väldigt glad över att hon bestämde sig för att åka som utbyteselev. Hon kommer att komma tillbaka till Finland i maj eller juni 2005.

Emma

Det är nu vi lever

En dag när jag satt och bläddrade genom gamla fotoalbum insåg jag plötsligt hur tiden faktiskt rusat iväg under de senaste åren.

Jag kom ihåg stunderna som igår; lekisavslutningen, maskeraderna, första cykelturen utan stödhjul, de otaliga kojorna som byggdes, hyssen man gjorde åt grannen och dagarna i skären med skinkorna bara. Bläddrar jag vidare bland albumen finner jag mina konfirmationsbilder, festivalbilder, foton från sommarkvällar med vänner respektive pojkvänner, och måste finna mig i att tiden sedan jag var en liten tös faktiskt börjar vara ganska långt bakom mig, även om minnena som bilderna väcker känns som om jag upplevt dem igår.

Nyss var man den lilla rumpnissen som levde i sin lilla sagovärld och tog dagen som den kom, och vips en dag är man så gott som fullvuxen och förväntas klara av det ena och det andra.

De spännande lågstadietiderna då allt var nytt och intressant ligger redan långt bakom. Högstadietiden med sena kvällar på stan, förälskelser hit och dit, på tok för korta vintrorockar och kalla korsryggar, fnittersjukan som var obotlig, de hemgjorda filmerna, oräkneliga övernattningar hos vänner, livsfarliga åk i butikskärror och alla de galenska-

per som man hann med under de tre åren då skolan nästan blev en bisak.

Gymnasiestudierna har snart nått slutet av sitt andra år, och inom snar framtid börjar de myndiga åren med sina lockande rättigheter och fördelar. Över hälften av tonårstiden är förbi och det börjar så småningom bli dags att grubbla över vart man skall styra kosan för att studera i framtiden. Valen är många, och spännande tider av studieliv och nya omgivning väntar.

Åren flyger iväg fortare än man hinner med, och när jag ser mina små kusiner, som jag nyss bytte blöjor på börja skolan, börjar jag faktiskt undra om tiden går fortare ju äldre man blir. Beror det kanske på att man har fler järn i elden för varje år som går? Eller kändes åren och veckorna längre som liten? Jag tippas på det förstnämnda. Titeln "Tant" har jag redan fått lystra till och vänja mig vid då jag jobbade som expedit och vissa barn tyckte att de hittat den lämpliga benämningen, när de undrade om tanten kunde hjälpa till. "Tant Eva". Ja, det är ju aldrig fel att vänja sig i tid.

Åren passerar fortare förbi för varje gång, och veckoschemat blir allt tajtare med inlämningsarbeten, fritidsaktiviteter, hemmasysslor, barnvaktande och studerande. Om drygt ett år är det min tur att slutfö-

ra mina studier i denna byggnad och kan börja se fram emot att få ta emot den vita mössan.

Nästa gång jag tar mig tid att bläddra igenom våra fotoalbum kommer jag förmodligen att finna mina studentbilder inlimmade på de blad som nu stirrar tomt på mig i väntan på att bli fyllda.

Det fina med fotoalbum är att man aldrig vet hurdana bilder som kommer att följa efter de senast insatta, och i väntan på att klistra in dem kan man gå tillbaka i tiden och minnas sig tillbaka till åren som varit. En bild säger verkligen mer än tusen ord, vilket gör värdet på albumen obetalbart.

På så vis skiljer sig livet från ett fotoalbum. I Livet kan man inte gå tillbaka och uppleva samma stund på nytt, hur mycket man än önskar och vill. Därför gäller det att lägga värde på den tid du lever just nu om du sen är rumpnisse, studerande eller tant och komma ihåg orden "Ta vara på den tid du lever, för den kommer aldrig igen"!

Eva Fyrqvist

Slalom i Lappland och i Alperna

Vilken vy, men Lappland eller Alperna?

Dagens människor har blivit allt aktivare och söker nya utmaningar och nya sportgrenar. Många väljer att söka dessa utmaningar genom att åka på äventyrsresor som till exempel skidresor. Dessutom ger slalom och snowboardåkning inte bara kondition, utan det är också roligt att åka. Stora skidorter brukar även erbjuda andra aktiviteter för den som inte gillar att stå på ett par skidor eller på ett bräde. Kälk- och snöskoteråkning är väldigt populära ”sporter” för dem som inte gillar att skida.

Som följande kommer jag att presentera två skidrese mål, det ena ligger i Val Gardena (Dolomiterna) och det andra i Ruka, Finland, som jag har själv personligen besökt. Därefter kommer jag kort att presentera några likheter och skillnader

mellan dessa skidrese mål.

Val Gardena är beläget ca 1500 meter över havet i Dolomiterna i norra Italien. Val Gardena är egentligen en dal som består av tre stora byar: Wolkenstein, St. Christina och St. Ulrich. St. Christina är centralorten och den populäraste byn bland turister. Kring dessa större byar finns det ett flertal mindre byar. Val Gardena har ca 175 km preparerade pister och 81 liftar. Antalet pister är 173 stycken, vilket är nästan lika mycket som pisternas längd i kilometer. Den högsta backen befinner sig ca 3300 över havet. Det andra rese målet jag har valt att presentera är Ruka. Ruka hör till Kuusamo kommun som ligger i norra Finland. Ruka hör till en av Finlands största och populäraste skidorter. Ruka har 18 liftar och 28

pister. Den högsta backen i Ruka ligger 492 meter över havet.

Det finns många likheter och skillnader mellan Ruka och Val Gardena, även om skillnaderna är betydligt fler till antalet. För det första är skidorten Val Gardena betydligt större än Ruka. När jag semestrade i Val Gardena var jag där i en vecka. Hela veckan kunde jag om jag bara orkade och ville åka i olika pister varje gång jag åkte ner för backen. En sak som överraskade mig under vår vistelse i Val Gardena var hur snabbt pistmaskinerna klarade av att preparera alla pister till nästa morgon. Det är nämligen säkert mycket arbete att preparera 175 km pister på en natt. I Ruka var det självklart inga problem med att preparera alla 28 pister till nästa morgon. Det var under påskveckan

jag var i Val Gardena och vädret var mycket varmt och soligt. Detta gjorde att snön i pisterna redan efter ett par åk i backen blev riktigt våt och tung och det bildades massor med snöhögar. I Ruka behövde jag inte kämpa mig ner i backen på grund av blöt snö eftersom jag var i Ruka under en annan säsong. Istället för våt och porös snö tampades jag med att pisterna var otroligt isiga. Det berodde på att det var ungefär minus 25 grader och det snöade inte ett dugg. Det är svårt att jämföra dessa skidorters pistkvalitet, på grund utav att vi var där under helt olika tider på året.

Priserna är ofta någonting som är avgörande när vi väljer rese mål, vilket är förståeligt. Det är förstås en aningen dyrare att åka ner till Alperna för att skida än att åka till Lappland. Här måste jag ändå påpeka att det är nästan lika lång väg från södra Finland till Lappland som till Alperna, det vill säga om man åker över med båten från Hangö till Rostock. Priset på skidbiljetterna är faktiskt ganska lika i både Ruka och i Val Gardena. Under högsäsong i Ruka kostar en veckas skidbiljett 139 euro och i Val Gardena kostar samma biljett 186 euro, vilket jag tycker inte är så stor skillnad.

I Ruka kostade maten och drycken ungefär lika mycket som vi är vana vid här nere i södra Finland. Att äta ute i Val Gardena kostar ungefär lika mycket som i Finland men dryckerna var oftast betydligt billigare än hemma i Finland. Du skall inte bli förvånad om du får något helt annat på tallriken än vad du beställt. I Val Gardena beställde jag en gång en hamburgare, men på tallriken fick jag pommes frites och en biff, jag blev lite överraskad utav detta. Om man vill slippa missförstånd så är det väldigt bra och bil-

ligt att äta hemlagat på hotellet förutsatt att man har kokmöjligheter. I Val Gardena finns det ett stort utbud på olika ostar, viner och kött. Frukt och grönsaker är något som det finns mycket lite utav i butikerna så var beredd på att leva utan grönsaker och frukt en liten tid.

I Finland kommer man ganska långt med att kunna engelska. I Ruka var skyltningen i allmänhet både på engelska, finska och på några andra språk. Biträdena kunde även mycket bra engelska. I Val Gardena däremot klarar du dig inte lika långt på engelska som i Finland. Biträdena kunde oftast bara italienska, tyska och franska. Skyltningarna i skidbackarna och informationstavlor var oftast också bara på italienska, tyska och franska vilket var lite dåligt för oss, eftersom vi inte är så bra på dessa språk.

Både Ruka och Val Gardena lämpar sig för nybörjare och erfarna åkare eftersom båda har ett stort utbud med pister. Val Gardena har 18 stycken svåra pister, 105 medelmåttiga och 50 lätta backar. Ruka har fem stycken svåra backar, tolv lätta och elva medelmåttiga.

Själv åker jag helst till Alperna på semester om jag skall åka slalom, främst för att uppleva lite annan kultur och andra vanor. Dessutom tycker jag att maten är bättre nere i Italien. Sist men inte minst så är backarna mycket större och roligare. Det är inte heller så mycket dyrare att åka ner till Alperna än att åka upp till Lappland. Det bästa med det hela är att det blir lite av en blandning mellan solsemester och skidsemester, om man åker kring påskveckan som jag gjorde.

Dennis

7 Bakom stängda dörrar

Bakom stängda dörrar ger en djupgående inblick i den grymma världen som samhället först på senare tid öppnat ögonen för. Boken väcker starka känslor av hat och orättvisa och framförallt undran över hur något som detta kan hända. Det är grymt, fullkomligt oacceptabelt och sker vid sidan om vår värld, bakom stängda dörrar...

Boken är en roman baserad på en sann historia. Den handlar om Kristina, en 14-årig flicka som under flera års tid utsätts för sexuella övergrepp av sin egen pappa. Som 14-åring flyttar Kristina till sin pappa eftersom hon inte kommer överens med sin mamma.

När Kristina först kommer till sin pappa är han trevlig och snäll, men snart har han Kristina i sitt våld och utsätter henne småningom för otaliga förnedrande saker och hemskheter och håller henne inlåst som sin egen lilla flickhustru.

Kristina föder två barn åt honom som även de utsätts för hans sjuka vansinnigheter, medan socialen och polisen inte har en aning om vad som försiggår.

Kristina Hansen har själv skrivit boken med hjälp av dokument, och den handlar om hennes liv från barndomen ända till hennes liv nu idag. Det här är en hemsk, rörande bok som behandlar incest, en mammas svek, myndigheternas passivitet men också en kvinnas kraft att mot alla odds lyckas få kärlek i sitt liv.

Eva

En vacker dans på en doftande sommaräng?

Att en dag finna lyckan och sedan leva med den i resten av livet är varje människas önskan. Det pratas inte så mycket om lycka, men personligen har jag den uppfattningen att få människor idag anser sig vara lyckliga.

Lyckan är inte någonting materiellt. Ett palatslikt hus med pool, biograf och andra tillbehör är inte garantier för ett lyckligt liv. Utgående från min egen lilla livserfarenhet, kan jag berätta att det inte är beroende av vilka förutsättningar vi har för att kunna leva ett lyckligt liv. Det är själva attityden och livsinställningen i allmänhet som avgör. Att kunna leva i nuet och vara glad över det vi har fast det inte verkar så speciellt eller unikt, är redan en bra början. Även förmågan att kunna glädjas över småsaker är guld värd!

Att vara lycklig behöver inte heller innebära en smidig dans i solnedgången, ute på en doftande sommaräng bland fåglar och oskygga djur. Lycka betyder inte heller att vi går omkring med ett konstant leende på läpparna och med en minuts mellanrum drar en lättnadens suck och konstaterar hur lyckliga vi är. Lyckan är faktiskt inte någonting så avlägset och exotiskt som vi får det att kännas. Kanske är det denna illusion om det drömlika och ouppnåbara i lyckan som får oss att undvika den?

Jag har många gånger kommit på mig själv då jag suttit och grubblat över gångna tider och till och med över framtida sorger och besvär. Varför låta framtiden och det gångna bestämma över vårt humör? Jag tror att hemligheten bakom lyckan delvis ligger i förmågan att leva för stunden. Från en annan synvinkel sett, kan ju en väntan på något betydelsefullt ha en stor inverkan på människan. Det gäller att kunna glädjas över det fina i livet. Att fly undan svårigheterna är däremot inte heller en bra lösning, eftersom man inte kan undvika dem. Man måste hitta den rätta balansen och tillåta sig själv att känna av lyckan. Som sagt så är det själva attityden som till en viss grad avgör. Detta är inte ett patetiskt försök att omvända människors tankar och göra dem lyckliga. Nej, min mening med detta lilla inlägg är att få människor att upptäcka och ta vara på allt gott och allt det trevliga som finns i livet. Det är det goda som gör oss lyckliga, men endast om vi själva tillåter det.

Sandra Lönnberg

Sömn ljuva sömn...

Rrrrrr..!! Väckarklockan ringar. Stånk och stön, är klockan redan halv sju på morgonen? Bara lite till, några minuter till... zzzz.

Så börjar väl de flesta morgnarna för alla morgontrötta personer, så är det i alla fall för mig. Men vad kan nu detta bero på? För min del är det oftast tv:n som får skulden. Alltid kommer de bästa programmen sent på kvällarna, och dem måste jag ju se på, hur skulle jag klara mig utan dem? På kvällarna är det inga problem att försöka hållas vaken, men på morgonen vill jag inget annat än sova vidare.

Personer som hoppar över morgonmålet bara för att få sova vidare förstår jag mig inte på. Den viktigaste måltiden på dygnet får man ju inte missa. Det är nästan bara längtan efter mat som får mig upp ur sängen.

”Alla behöver åtta timmars sömn varje natt” har man hört otaliga gånger. Man kan ju tänka som min bror tänkte när han var liten: ”Man skall aldrig börja sova åtta timmar per natt, för då kan man bli van vid det och har svårt att klara sig med mindre sömn.” Kanske det ligger något i det som han sa. Man kanske kan träna sig in i att sova lite på nätterna. Fast det vet vi ju alla att inte skulle hålla i längden.

Att sova är ändå en av de bästa njutningarna som finns, i alla fall när man är ledig nästa dag. Det är en otrolig lycka man känner när man vaknar på morgonen och får ligga där hela dagen om man vill. Det kallar jag inte för slöseri med tiden. Att sova är ju egentligen mer positivt än negativt. Man har väl hört talas om skönhets sömn. Om det stämmer att man blir vackrare av att sova, är det ju den billigaste skönhetsoperationen man kan få.

Att dagens ungdom sover för lite är inget nytt, men vad ska stackars studerande göra när natten är den enda tidpunkt då de har fritid i dagens hårda studieliv. I gymnasiet är det ändå inte så jättstressigt, så sätt på nattmössan och gå och lägg er medan ni kan, för framtiden kan föra med sig många sömnlösa nätter.

Karin Eliasson

Snilleblixten i Norge

På äventyr i Skedsmo

På fredagmorgonen den 21 januari åkte sex studerande och två vuxna Karisbor iväg till Norge för att medverka i ett vänortsseminarium. Efter den en och en halvtimmes långa flygfärden landade vi i Oslo där vi träffade de övriga nordborna

som även skulle ta del av planeringen. Taxifärden till fritidsgården i Skedsmo var underhållande eftersom danskarna sjöng och skrålade, medan vi finländare förbryllat iaktog deras öppenhet.

Väl framme på vår mysiga fri-

tidsgård där vi skulle tillbringa helgen, överraskades vi av armébåraarna som vi skulle sova på de två långa nätterna, vilket var en ny men inte särskilt angenäm upplevelse för oss. Kvällen var därefter fylld av bekantningslekar, presentation av planerna för det kommande kabaréprojektet och god mat. Följande dag bestod av intensiv planering av kabaréprogrammet. Vi finländare fick på förmiddagen göra ett besök till förorten Lilleström där vi strövade omkring och fick även se den påsatsade fritidsgården där ungdomarna i Lilleström har möjlighet att på sin fritid göra allt från att spela biljard till att spela och banda in musik i en studio.

På kvällen blev vi alla bjudna på

De fruktade armébåraarna och en av Snillets journalister

pizza på en nybyggd restaurang med de godaste pizzorna vi någonsin smakat, och som definitivt vann gestosten som var aningen svårsvald.

På söndagmorgonen skedde slutplaneringen, och numren till kabarén fastslogs. På förmiddagen var det dags att packa ihop våra saker och ta farväl av Skedsmo.

Resan gav oss ett gott intryck av Norge och var en givande erfarenhet. Framförallt var det intressant att märka alla likheter men också olikheter oss nordbor emellan. Danskarna sjöng, norrmännen var glada, svenskarna pratade på medan vi finländare var rätt så tysta...

Eva och Malin

En stad i ständig förändring, tro det eller ej men båda husen är samma kiosk, den har bara varit tvungen att flytta på sidan.

Hur Karis fick sin första vänort

Redan under vinterkriget knöts kontaktarna med Karis blivande vänort, Alingsås i Sverige, denna blev då vår fadderort som skulle komma att hjälpa Karis både ekonomiskt och materiellt. Det som bland annat kan nämnas är att Karis fick 68 lådor fönsterglas under kriget. Fast det handlade om mycket mera än så, all den hjälp som vi Karisbor fick, visade oss att vi inte var ensamma i nödens stund. Största delen av kontaktarna mellan orterna sköttes i början av herrarna i stadshuset och KIK. KIK deltog i olika sportevenemang både i Karis och Alingsås medan stadshuset skötte pappersarbetet. Denna fadderorts verksamhet omvandlades via Nordenföreningarna till ett vänortsband som officiellt knöts i oktober 1948. Efter Alingsås kom även Tårnby i Danmark och Skedsmo i Norge att bli Karis vänorter.

Andreas

Skedsmo

Karis vänort i Norge heter Skedsmo och ligger ca 18 km från huvudstaden Oslo. Skedsmos centrum heter Lilleström. Antalet invånare i den 77km2 stora kommunen ligger kring 42000. Andra större samhällen i den här kommunen heter Skjetten och Strømmen.

Lilleström ligger som många andra städer och byar i Norge nere i en dal, där utsikten är mycket vacker med hus byggda upp längs bergssluttningarna. När vi kom med bil till Lilleström möttes vi först av en järnvägsstation som låg nästan mitt i den lilla staden, på samma sätt som järnvägsstationen i Karis. Där var staden sedan uppbyggd i en ny och gammal del med järnvägen emellan. I den gamla delen fanns många vackra gamla hus som man försöker bevara, men på samma gång har man byggt nya moderna hus en liten bit ifrån. Lilleström är en växande kommun och det märkte man på områdena som var avstängda överallt p.g.a. moderniseringen i staden. När vi gick en liten bit inåt

centrum började de stora byggnaderna synas och snart var vi mitt inne i centrum, där "torget" var i mitten och butikerna runtomkring.

Vi fick även chansen att bekanta oss med ungdomsgården som låg mitt inne i stan. Där syntes det att man faktiskt satsar på ungdomarna. I det centrala utrymmet fanns ett mysigt litet baraktigt rum med stolar, bord och förstas disken där man sålde mat och och annat gott av olika slag. I rummet fanns även ett biljardbord och några andra spel. I källaren fanns det en inspelningsstudio där ungdomarna kunde spela in musik och sjunga. I resten av huset fanns det rum med soffor och tv:n, Internethörna, playstationspel och annat underhållande. Det var en plats som även jag skulle trivas på.

Lilleström verkade vara en trivsamt stad. Man kan tänka sig att staden passar för människor i alla åldrar med tanke på trafikförbindelserna och de många varierande butikerna.

Malin

Om 100 år är allting glömt

Bakom dessa väggar flödade idéerna

Den 21 januari samlades representanter från de fyra nordiska vänorterna Tårnby, Skedsmo, Alingsås och Karis i den gemytliga snötäckta förorten Skedsmo i Norge, som i år är arrangör för vänortsträffen. Från KBG åkte tre studerande och en lärare iväg för att delta i programmet. Tillsammans med ett antal ivriga danskar, svenskar och norrmän tillbringade vi helgen för

att uppnå ett gemensamt resultat som senare skall utforma sig till ett stort nordiskt projekt, en kabaré med namnförslaget ” Om hundra år är allting glömt ”.

Syftet med seminariehelgen var alltså att planera innehållet för kabarén, eller musikalen som skall behandla en tidsperiod på 100 år från år 1905 till 2005, varav namnet kommer. Orsaken till denna påsat-

sade händelse är att fira Norges 100 års självständighet, och att samtidigt göra något gemensamt inom de nordiska vänorterna.

Inom tidsramarna 1905-2005 skall varje ort bidra med en historisk sketch, musik- eller dansinslag för varje årtionde, och helheten kommer att bestå av ca 15 – 20 nummer. Nyckelorden för innehållet av det hela är historia, språk,

Planering på gång, på hösten kommer resultatet

demokrati, rasism och självständighet och med dessa ord i baktanken planerades och skapades intensivt nummer efter nummer. Meningen är att ca 40-60 personer från varje ort skall delta antingen i körer, som skådespelare eller dansare eller i orkestern som består av storband, blåsorkester och stråkar beroende på vilka resurser man har att erbjuda i de olika orterna. Musiken är bärande i musikalen, och musikstycken från 1905-2005 från varje land skall tillsammans med en historisk baktanke ge en blick 100 år tillbaka i det nordiska förflutna. Genom stora diabilder skall publiken också kunna blicka tillbaka i historien. Resultatet av helgen var positivt och de fyra vänorterna samarbetade bra och det fanns gott om idéer. Hela innehållet fastslogs och alla musikstycken utvaldes .

Kabarén som planerades blir ca två timmar lång och kommer att bjuda på inslag med varierande dans, musik och sketcher av norrmän, danskar, svenskar och finländare på scenen.

Det hela börjar med ett mäktigt intro med "Dovregubbens hall " av Grieg och under musikalen kommer man att få ta del av bla. nordisk folkdans, Finlandia, Pippi och Emil, Steelpan lovers, inslag av gamla goda Eurovisionslåtar, rappare, och en avslutning med Final countdown, Change the world och förstas Thank you for the musik. Förändringar i programmet kan förstås uppstå, men så här såg planerna ut då vi lämnade Skedsmo.

Tanken är nu att orterna på egen hand skall öva in sina bidrag, och sinsemellan ha kontakt via e-mail, och videokassetter för att hålla sig

på samma nivå.

Alla medverkande kommer sedan att träffas den 17 november för att öva tillsammans 2 dagar före kabarén som kommer att visas i Skedsmo idrottshall den 19 november.

Från Karis kommer Steelpan lovers, dansare och rappare att medverka på scenen som är hela 20 gånger 20 m stor, och säkerligen även andra förmågor som inte ännu är klart, eftersom projektet nyligen påbörjats.

Det hela är ett spännande projekt och framför allt en utmaning. Att öva i fyra olika länder och endast ha kontakt via videoband och nätet kräver verkligen samarbete. Det kommer att bli intressant att höra eller kanske med tur få se hur det hela lyckas.

Eva

Segel eller sadel? Eller båda?

Jag har försökt spela piano, tennis, vara en alltid redo scout, ja, även sadlat hästar regelbundet för att fördriva min fritid. Ingen av ovan nämnda aktiviteter engagerar mig regelbundet längre, men någonting måste man ju slå ihjäl tiden med. Kanske är det brist på givande samsättning som gjort att mitt hjärta, allt sedan mina ibland överraskande impulsiva föräldrar gick och införskaffade sig en segelbåt för snart nio år sedan, alltmer uppfyllts av segling, skärgård, friska fläktar och fiskmåsar. Jag verkade ändå ta många på säng då jag i höstas plötsligt stod som ägare till en bemastad och kölförsedd glasfiberskönhets på sex meter. Fast lika överrumplad blev jag själv då min småkusin och samtidigt goda vän Hanna Eliasson

informerade mig om tillskott i familjen i skepnaden av en häst. Hästar är väl ungefär så långt från allt som berör båtar som man kan komma. Eller? Vid närmare eftertanke och en del research uppenbarade det sig för mig en hel del likheter mellan de två, utöver att bägge kan uppta fritiden för någon ganska effektivt.

När möjligheten att skaffa mig en alldeles egen skuta plötsligt tedde sig helt realistisk (d.v.s. jag hade underligt nog en del pengar till övers) kilade jag illa kvickt iväg för att köpa senaste numret av Vene-pörssi. Den blaskan satt jag sedan fördjupad i tills jag gjorde tidernas fynd, och jag fick kort därefter erfarva vad kärlek vid första ögonkastet vill säga. Att handla på hästar sak-

nar jag dock totalt erfarenhet av, men Hanna har informerat mig om att man visst kan lusläsa annonser även i sökandet efter en gnäggande stallkamrat. Hon själv fann hur som helst sin fyrbente vän, Ragutza, på ett ridläger. Efter att affärerna fullbordats följde i både mitt och Hannas fall en ack så varsam transport till Ekenäs respektive Pojo, närmare bestämt Gallus stall där Hanna redan ägnat sig åt hästsport i flera år.

Efter ett fåtal provseglatser i Ekenäs skärgård forslades båten min iväg till min farfar, som turligt nog försett sig med rejäla förvaringsutrymmen. Där står den nu i väntan på att slipas, tvättas och botenmålas inför sjösättningen i vår. En klar fördel med att vara hästägare i detta fall är ju att hästen varken

Saras segel eller...

...Hannas sadel

går i ide eller blir på annat sätt obrukbar vintertid. Men om man som Hanna inte har möjlighet att någonstans på de egna ägorna inhysa en häst går det en slant till stallhyra månatligen. För Ragutzas del ingår i den förutom stallplats även utfodring och Hannas ridlektioner, vilka är 2-3 till antalet varje vecka. Om jag inte hade bekanta att utnyttja under sommarmånaderna skulle en rejäl summa av min sommarjobbslön gå till enbart bryggplats. Tack och lov är båtens lilla utombordare på fem hästkrafter (se där, en helt uppenbar koppling hästar och båtar emellan) inte så farligt törstig, så utgifterna vad gäller bensin är ringa. Men förutom själva båten/hästen är man tvungen att ta med en hel del nödvändig utrustning i beräkningarna innan man slår till, precis som i andra hobbyer.

Turligt nog är det mesta en engångsinvestering, för hur många i vår ålder har pengar att sätta på flytvästar, värmare, spritkök, ankar, sjökort, motor o.s.v. o.s.v., alternativt sadel och... ja, allt det där andra man behöver för att kunna rida skapligt på en häst. Hanna behöver inte färdas längre än till Malmkulla för att i vår stads relativt nyöppnade hästbutik kunna inhandla nästan allt hon behöver, och visst kan även jag finna båtillbehör i närheten om än i en helt annan (och garanterat billigare) affär.

Då alla praktiska bestyr är avklarade torde det så vara fritt fram att ge sig ut och segla eller trava, beroende på hur man föredrar att fördriva tiden. För en båt gör det ingen skillnad om man guppar omkring på böljan den blå en dag eller i tre månaders tid, och man kan

utan att det tynger samvetet lämna den vid bryggan i flera veckor i sträck förutsatt att någon kollar förtöjningarna då och då. Hanna är i stallet fem dagar i veckan, och då hon inte är där ser hennes ridlärare eller någon vän efter att hennes ryskfödda Trakhener-sto sköts om ordentligt. Resor kräver således av henne en långt noggrannare planering än av mig (turligt nog, eftersom min organiseringsförmåga är klart begränsad), eftersom en häst kräver daglig tillsyn.

Hanna framhåller lugnet som den största fördelen med privat stall. Hon kan sova gott i sin varma säng i stan, långt från sin fyrbenta älskling, eftersom hon vet att inga snoriga småungar springer omkring och petar på eller matar hennes häst med olämpligheter. De enda som kan tänkas komma i kontakt med

min¹⁶ lilla segelbåt när jag befinner mig på annat håll är allehanda sjöfåglar, som har den högst otrevliga vanan att anordna små sammankomster på däck.

Rent omfångsmässigt rör det sig om ganska liknande proportioner i bägge fallen. När hästen ställer sig på vågen visar den 500-600 kg, medan en mindre segelbåt som min Tippa (modellen lär enligt vissa källor gå under namnet Droppen på svenska) väger ungefär som en personbil, d.v.s. drygt 1000 kg, eventu-

ellt lite mer. Ragutzas mankhöjd på omkring 163 cm motsvarar i stort sett takhöjden i min koj. Om Hanna önskar involvera sina vänner i sitt fritidsintresse kan hon med fördel ta dem med på en ridtur eller en visit i stallet, medan jag i en liten handvändning kan stuva ruffen full av påpälsade vänner. Fördelen i mitt fall är ju att det ryms några flera på däck än på hästryggen.

Många kanske inte tänker på det, men jag vet av egen erfarenhet att en dag på kryss i lite hårdare

vind eller på hästryggen faktiskt är fysiskt ansträngande. Hanna har redan tagit sin hobby till en högre nivå och tävlat i dressyr, medan jag tills vidare bara kryssat omkring som jag behagat. Men vem vet, kanske åker jag till Hangö under Regattahelgen någon sommar och ägnar mig åt det man faktiskt förväntas där och då (vilket inte har det minsta med Casinostranden att göra).

Både Hanna och jag såg aningen mer långsiktigt än vad man gör då man söker sysselsättning för ett veckoslut eller så då vi gjorde våra investeringar. Hanna uppskattar att Ragutza, som snart fyller 19 år och är en häst i sina bästa år, som en viss Karlsson skulle säga, kommer att nå en ålder på 25-30 år. Min några år äldre båt kommer förhoppningsvis att glida fram på havet så länge den flyter, vilket vill säga många, många år till eftersom den än så länge är i ypperligt skick. Om jag köpte skutan delvis för att den var välutrustad, ger Hanna Ragutzas goda utbildning som stor bidragande orsak.

En kombination av häst- och båtsport vore nog inte hemskt lyckad, trots de båda intressenas aningen oväntade likheter. Men att ha nära bekantskaper som ägnar sig åt från varandra avvikande fritidssysselsättningar är en stor fördel som kan ge möjligheter till variation. Lika roligt som jag kan ha åt en tvättäkt landkrabbas tappra försök att fånga en boj har Hanna som erfaren ryttare säkerligen åt sådana som jag, som är lika bortkomna på en hästrygg som en fiskmås är i en tvättmaskin. Tack och lov har vi alla olika intressen. Segla lugnt!

Sara

Nå va är sen bättre till slut häst eller segelbåt?

Mångsidiga hästar

Jag har på känn att en stor del människor inte har en blekaste aning om vad man kan syssla med inom hästvärlden, utan anser hästsport vara fjolligt. Starka åsikter och fördomar är trots allt en del av livet och det kan ingen förändra. Men eftersom jag anser att hästsporten i många sammanhang undervärderas, vill jag här i ett allmänbildande syfte redogöra för hästsporten som vilken annan sport som helst.

Banhoppning

I banhoppningen gäller det att hoppa över hinder i den ordning som det på förväg har bestämts. Det finns en hel del olika typer av hinder och olika sätt att ställa upp dem. Höjden varierar mellan 60 centimeter och upp till 170 centimeter i världsklass. Om man klarar grundbanan utan felpoäng, dvs. inte faller en bom eller missar ett hinder, kommer man vidare till omhoppning. Omhoppning är en aningen kortare bana som rids på tid. De snabbaste i omhoppningen vinner. Om ingen kommer till omhoppning utses vinnaren utgående från tid och felpoäng på grundbanan. Om man faller av hästen blir man diskvalificerad.

Dressyr

Dressyren är ridningens grund. Dressyr går ut på att få hästen att röra sig så elegant och problemfritt som möjligt. I Dressyrtävlingar skall man rida ett bestämt program. Dressyrbanan är 20x40 meter i de lättare klasserna och 20x60 meter i de mera krävande klasserna. Det finns en hel del färdigt upplagda program över hur man skall rida omkring på banan. Inför en tävling

gäller det att lära sig programmet utantill. Runt banan finns olika bokstäver som man, enligt vad programmet säger, skall följa.

Fälttävlan

I fälttävlan skall man vara bra på både hoppning och dressyr och desutom måste både hästen och ryttaren vara modiga och uthålliga. Fälttävlan består nämligen av tre delar: Ett dressyrprov, ett hinderprov och ett uthållighetsprov. Uthållighetsprovet består av en terränghinderbana. Terränghanan kan vara väldigt farlig eftersom hindren ofta är stockar eller liknande fasta hinder. Om man gör ett misstag och kommer fel till hindret ger det alltså inte efter som ett vanligt hinder. Ryttaren måste vara kunnig och hästen modig och uthållig så att inga värre olyckor inträffar. (Detta gäller för de lättare tävlingarna. I de svårare tävlingarna ingår ytterligare tre skeden i uthållighetsprovet.)

Körning

I Finland tävlas körning med antingen en eller två hästar/ponnyn. I karran sitter en kusk och en så kallad groom som balanserar karran i snäva svängar. Körningstävlingar består av tre delar och räcker tre dagar. Dressyrprovet utförs som ett vanligt dressyrprogram. I maraton-delen skall man köra en lång sträcka och till sist klara några hinder. Den sista delen är ett precisionskörningprov där man skall köra så snabbt som möjligt utan att röra i portar och andra hinder.

Westernridning

Westernridning grundar sig på kunskaper som boskapsskötarna be-

hövde. I westernridningstävlingar ingår många olika klasser, och i varje klass krävs olika saker och bedömningen varierar därefter. Galloppombyten, bommar, portar och backningar stöter man ofta på i westerntävlingar.

Islandshästridning Det finns speciella tävlingar för endast islandshästar. Tävlingarna grundar sig på islandshästens egna gångarter det vill säga tölt och pass. I tölt sätter hästen hovarna som i skritt, ett ben i taget, men mycket snabbare. Pass är en väldigt snabb gångart där hästen lyfter samma sidas benpar samtidigt. På tävlingen gäller det att utöver skritt, trav och galopp visa upp tölt och/eller pass. Snabbhetstävlingar förekommer också.

Trav

Travsporten hör till de mest populära i Finland. Trav går ut på att vara så snabb som möjligt och den enda tillåtna gångarten är trav. Banans längd varierar mellan 1600 och 3100 meter.

Tolkning Att tolka betyder att åka skidor efter häst. I Finland ordnas tävlingar i tolkning där både skidaren och ryttaren och hästen ska klara av olika slags hinder.

Inte minst i Finland är många av dessa nämnda grenar väldigt populära. Voltige, galopp, polo och distansritt är sedan grenar som inte blivit så kända i Finland, men som man nog i viss utsträckning utövar. Utöver dessa tävlingar och grenar, är ju hästar och ridning en väldigt populär fritidssysselsättning och hobby. Ridning har även fått ett ganska "flickaktigt" rykte, trots att de flesta toppryttare ändå är män!

Sandra Lönnberg

Inför stafettkarnevalen

Tre karnevalare, Niclas Holm, Jenny Lönnrot och Johannes Hautaviita

De senaste 44 åren har "Svenska Finlands skolidrottsförbund" varje vår ordnat den traditionella stafettkarnevalen för finlandssvenska ungdomar mellan 9 och 19 år.

I den första karnevalen deltog 606 finlandssvenska löpare, medan antalet deltagande lag i dag är 1500. Karnevalen engagerar alltså flera tusen finlandssvenska barn och ungdomar. Stafettkarnevalen 2005 arrangeras den 27-28 maj i Vasa på Karlsplan.

Niclas Holm, Peter Grönberg och Jenny Lönnroth har ett antal gånger deltagit i karnevalen och de kommer i år igen att delta. Niclas har deltagit i lågstadiet, högstadiet och i gymnasiet. Han är med för att det är roligt att vara på plats men tycker också om att springa. Niclas bästa minne är från förra året då hans lag med Mathias Heinänen, Axel Baarman och Jonas Ahtola

vann 4x100 meter. Niclas tränar inför löpningen 4-5 gånger/vecka och 1-1.5 timme/gång. I år igen har Niclas en plats i laget på 4x100 meter och han känner sig ganska säker på att segern i år igen är deras bara de inte tappar pinnen. I laget deltar förutom Niclas även Axel Baarman, Mathias Heinänen och Johannes Hautaviita.

Peter har deltagit hela sex gånger och han är med för att skolans gymnastiklärare Oja (Roger Åkerblom) anser att han skall vara med, men också för att det är en rolig upplevelse. Peter tränar inte så mycket inför karnevalen utan är med mera på skoj. I det här skedet är det ännu oklart om skolan kommer att få ihop ett lag till gatustafetten där Peter i så fall skulle ingå.

Både Niclas och Peter tycker att det inte är lika bra när stafettkarnevalen hålls i Vasa för det är så lång

väg dit och de tycker att Olympiastadion i Helsingfors är en bra plats att löpa på.

Jenny har aldrig vunnit någonting stort, men det bryr hon sig inte om eftersom det är roligt att få vara med. I år skall hon troligen delta i grässtafetten och det enda laget strävar efter är att inte bli sist. Jenny tränar ungefär tre gånger före karnevalen och då springer hon med sitt lag och övar på växlingen. Hennes bästa minne är från lågstadiet då de tränade jättemycket, vilket gav goda resultat.

Stafettkarnevalen är det största idrottsevenemanget inom Svenskfinland där meningen är att ungdomarna skall trivas och se det roliga med motion. Den som inte vill springa kan vara med i hejarklacken eller bara följa med tävlingarna.

Malin

Staffan Bruun

Staffan Bruun (t.h.) i samspråk med Joakim Lagerbohm och Harri Korhonen, Karjaan Lukios rektor. Under hösten ordnade skolorna två gemensamma författarbesök, Leena Lehtolainen besökte KL 10.11 och Staffan Bruun KBG 2.12.

Den välkända radorösten och bekanta signaturen som ständigt dyker upp i Hbl tillhör Staffan Bruun. Han föddes i Helsingfors, och efter att han tagit studenten vid Lönkan år 1974 inledde han sina journalistikstudier.

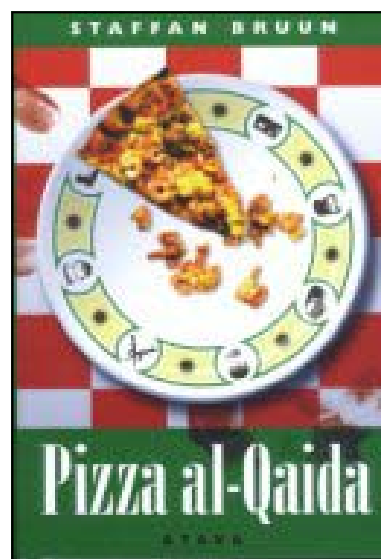
Från att ha jobbat både på radio, olika redaktioner och tidningen Fagersta-Posten i Sverige, och har 25 år bakom sig som journalist på Hbl, har Staffan Bruun nu i huvudsak övergått till författar-yrket. Hitills har han gett ut tio stycken

böcker, av vilka majoriteten är deckare.

I december fick vi i KBG höra Staffan Bruun presentera några av sina böcker. Han berättade med inlevelse om handligen i böckerna, och förklarade var de fått sitt ursprung.

Staffan Bruun bor nu i Tölö med sin fru och sina barn, och förutom journalistik och författarskap hör även fotboll och fiske till hans intressen.

Emma

”Pizza al-Qaida” av Staffan Bruun

I ”Pizza al-Qaida”, den senaste boken i serien om frilandsjournalisten Burt Kobbatt, börjar storyn med att Burt går till pizzerian ”Casa Nostra” i Helsingfors, som han ofta brukar för att äta pizza. Då han är på väg hem uppenbarar sig några män och kidnappar pizzerians ägare Abdel el-Haddam. Ensam kvar blir Abdels son Ali som just då befinner sig utanför pizzerian och gör pizzor utav sand. Eftersom Burt är den

enda som befinner sig där just då får han ta hand om Ali – mer eller mindre mot sin vilja.

Burt finner en pizzeria vid namn ”Casa Nostra” också i Helsingborg. Snart börjar Burt Kobbatt ana att det finns ett samband mellan Abdel el-Haddams pizzeria ”Casa Nostra” i Mejlans i Helsingfors, och en pizzeria med samma namn i Helsingborg i Sverige. En spännande utredning kan börja, och världen visar

sig vara ganska liten trots allt.

”Pizza al-Qaida” är en lysande deckare av en finlandssvensk författare! Boken innehåller också romantik, tragedi men framför allt humor. ”Pizza al-Qaida” är skriven på ett språk som alla finlandssvenskar förstår, och innehåller inte endast de gamla utslitna uttrycken som man får läsa i alla rikssvenska böcker.

Katja

Ju mer vi e tillsammans, desto roligare det blir...

Alla på redaktionen vill tacka för året som gått och hoppas på ett lika rofyllt år nästa år med lika många och duktiga journalister, layoutare och fotografer.